ANNO 1743.

cumque in præmiſſis quomodolibet jus, vel intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis præeminentiæ, vel dignitatis, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni exiſtant, iiſdem præmiſſis non conſenſerint, nec ad ea vocati, ſeu auditi fuerint, tametſi ſuorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, conſentire, ſeu vocari ſemel, vel pluries quomodolibet debuiſſent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, ullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet etiam quamtumvis magno, & formali, & ſubſtantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controverſiam vocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis Oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus poſſe; ſed ipſas præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari: ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, alioſque quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate, ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus iis omnibus, quæ in ſæpe memoratis noſtris Literis voluimus non obſtare, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Aliter judicari prohibet, irritans &c.

Tranſumptis fidem haberi decernit.

§. 19. Volumus denique, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra illud adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Miniſtrorum delectum, & in officio obeundo vigilantiam Epiſcopis commendat.

§. 20. Cæterum Fraternitates Veſtras in partem Pontificiæ ſolicitudinis noſtræ advocantes, rogamus, & quibus maximis poſſumus, Apoſtolicis exhortationibus excitamus, ut ſingulos Curiarum veſtrarum Miniſtros, & Officiales, pietatis, probitatis, doctrinæ, prudentiæ, aliarumque Chriſtianarum virtutum laude præſtantiores, & diuturna experientia commendatos, ſemper ea, qua opus eſt, diligentia exquirere, & ſeligere ſtudeatis; atque iiſdem inſtricte mandetis, ut miniſterium ſuum quiſque integerrime obire ſatagat; nec interea Vos de aſſidua vigilantia veſtra quidquam omittatis; conſiderantes, & graviſſimam Paſtorum Principi Jeſu Chriſto de procuratione Gregis Vobis crediti rationem eſſe reddendam, & æternam mercedem in Cœlis propoſitam iis, qui legitime certaverint, eſſe retribuendam. Nos interim ad proſperi ſucceſſus auſpicium, & ad Cœleſtium Chariſmatum copiam promerendam, Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno III.

Dat. die 18. Maji 1743.

D. Card. Paſſioneus.

LXXXVI.

MILITIÆ

Hieroſolymitanæ, & Incolis Inſularum ipſius Ditioni ſubjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatæ*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a laudibus Ordinis Militaris S. Jo. Hieroſol.

QUoniam inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, & ab Inimicis ſtrenue defendi gaudemus, Hieroſolymitanus inſignem retinet locum: Is enim pro Chriſti gloria, & contra perditiſſimos Mahumetana labe infectos homines ſumma contentione pugnans, Chriſtianas Regiones ab illorum incurſionibus totis viribus aſſidue tuetur: Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioreſque, & aptiores ad labores ſuſcipiendos reddantur, domeſticis relictis commodis, a nuptiis ſe abſtinent, ac perpetuam vovent caſtitatem: Propterea Nos, Divinæ gratiæ munere in ſuprema B. Petri Sede collocati, erga præclarum, & de Eccleſia, ac Sede prædicta optime meritum Ordinem præcipuam Pontificiæ benevolentiæ ſignificationem prodere cupientes, illum non ſolum peculiarium privilegiorum largitione ornare, ſed etiam, in ejus neceſſitatibus, auxiliis proſequi ducimus opportunis.

PONT. A. III.

Illius opus duplex, Bellum Sacrum, & Infirmorum cura.

§. 1. Cum itaque, ſicut accepimus, Militia Hoſpitalis S. Joannis Hieroſolymitani, ex ſui Inſtituto, bellum adverſus communem Chriſtiani nominis Hoſtem inceſſanter, non aliquo tantum temporis ſpatio, nec aliquibus ad id impellentibus controverſiis, ſed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum finem munitiſſimas, & bellico apparatu, omnique machinarum genere inſtructiſſimas Claſſes comparet, illaſque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictæ Militiæ rei maritimæ peritiſſimis directas, pro neceſſitate temporum huc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Prædonibus, & Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, & ſecuritatem, longe lateque tutum reddat; prætereaque, ex eodem Inſtituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac præmiſſa omnia, cum magna Chriſtianæ Reipublicæ utilitate, & decore, huc uſque laudabiliter adimpleverit, & executa fuerit; & ob id, ac etiam ob ſubſidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Chriſti geſtantibus data, ingentes, & pene innumeras pecuniarum ſummas inſumpſerit; ac communis Ærarii dictæ Militiæ redditibus, qui omnes in prædictorum Operum adimplementum erogantur, ad tam gravia onera ſupportanda imparibus exiſtentibus, magnam vim æris alieni, certis annuis reſponſionibus ſub certis rationibus perſolvendis ſubjecti, tam Romæ quam Genuæ, & alibi contrahere coacta fuerit; & dudum ultimo Ungarico contra communem hoſtem prædictum gliſcente bello, ex eo quod auxiliares electæ copiæ, experti Nautæ, & tormentorum bellicorum Magiſtri, tunc per eamdem Militiam in Hungariæ Regnum ſuppetias miſſi, pene omnes perierant, plurium annuarum præſtationum favore Familiarum illorum qui tunc obierant, in tantæ Calamitatis levamen, diſtributarum, & inſimul annuam ſummam octo millium ſcutorum excedentium (quæ aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri ſe ſubjecerit: Propterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata exiſtente, nec a ſuis Commendis, quæ Militibus Commendatoribus ejuſdem Militiæ ex eis alimoniam percepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, & præcipua dictæ militiæ munera executuris, & ſubituris, quorum decedentium, & in bonis habentium ſpolia ad dictum commune Ærarium ſpectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Ærario prædicto quotannis perſolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentiis ſublevandis aptum ſubſidium capiendi ſpe affulgente; bon. mem. Raymundus Deſpuig, tunc, dum viveret, dictæ Militiæ Magnus Magiſter, alias fel. rec. Clementi PP. XII. Prædeceſſori Noſtro demiſſas preces pro reportatione omnium Indultorum, ab Apoſtolica Sede, ob graves, & defenſionem, ac propagationem dictæ Religionis importantes rationes, alibi conceſſorum, pro duarum, prædictæ Militiæ ditioni, & dominio ſubjectarum, Inſularum, nempe Melitæ, & Gotii Incolis, detulerit; dictuſque Clemens Prædeceſſor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatæ preces hujuſmodi remiſerit, & Congregatio præfata illas, ac omnia, & ſingula nomine dicti Raymundi Magni Magiſtri, ac Conſilii prædictæ Militiæ tunc allata mature perpendens, rem tunc differre cenſuerit.

Quibus ſuſtinendis ingentes ſumptus impenſi, & æs alienum contractum.

Abſque ſpe levaminis ex redditibus ipſius Militiæ.

Preces oblatæ Clementi PP. XII.

Item Sanctiſſ. Domino Noſtro.

§. 2. Ac deinde prædicto Clemente Prædeceſſore ab

PONT. A. III.

hac luce ſublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto modernus dictæ Militiæ Magnus Magiſter, qui, ſicut Nobis innotuit, poſt varia prædictæ Militiæ munera per eum laudabiliter & ſumma omnium commendatione geſta, eximiis præ cæteris virtutibus præditus, ſuis ita exigentibus meritis, eidem Militiæ Præfectus, ex quo ampliſſimam Dignitatem aſſecutus fuit, omnem diligentiam, & curam in promovendo Inſtituto prædicto viriliter conferre non deſtitit, præfatum negotium accuratius ſibi aſſumendum ducens; ſecumque reputans æquiores urgentioreſque cauſas pro elargitione Indultorum reſpectu ſupradictæ Militiæ, quam aliorum Chriſtianorum Principum, ratione prædicti Inſtituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerin de Tencin dictæ Militiæ Bajulivo, & alias Triremium Generali Præfecto, nunc apud Nos, & Sedem prædictam pro eadem Militia Oratori, eaſdem preces, quæ antea optatum effectum minime ſortitæ fuerant iterum repetendas, ac Nobis ſolo Dei nutu ad ſummi Apoſtolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiſerit; & prædictus Joannes Ludovicus, qui ob egregias, nobileſque animi ſui dotes, atque in rebus etiam gravioribus gerendis præſtantem peritiam, Nobis apprime acceptus & gratus exiſtit, commiſſo ſibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, prævia dictorum Indultorum impartitione, eidem Militiæ opportune ferenda, ferventer inſteterit: Cumque, ſicut exhibita Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magiſtri petitio continebat; Militia prædicta, niſi ei aliquod congruum ſubſidium per Nos, & Sedem prædictam prompte feratur, onera ſibi, ut præfertur, incumbentia, & in vim Inſtituti prædicti per eam ſufferri ſolita, non ſine gravi Chriſtifidelium incommodo & detrimento, diu ſufferre nequeat; Et, ſicut eadem petitio ſubjungebat; ſi ſaltem infraſcripta privilegia, & Indulta univerſis Chriſtifidelibus in duabus Inſulis prædictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut infra concederentur, & impartirentur, ex hoc profecto Chriſtifideles hujuſmodi, ſpe aſſecutionis ſpiritualium bonorum permoti, ad Eleemoſynas communi Ærario prædicto conferendas allicerentur, & adducerentur, & eadem Militia ſubſidia, quibus valeret Inſtitutum prædictum explere, perciperet: Quare pro parte ejuſdem Emanuelis Magni Magiſtri Nobis fuit humiliter ſupplicatum, quatenus felici, & proſpero dictæ Militiæ profectui in proſecutione prædictorum piorum operum, aliiſque permiſſis, opportune conſulere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Pontifex poſtulatis annuens, ad ſexennium concecit, ut infra.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, & Religione præcellentibus, qui dum pro Chriſtianæ Reipublicæ defenſione labores, & pericula ſubeunt, debitam erga dictam Sedem Apoſtolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentiis adjutrices porrigimus manus; &, ne difficultate rei pecuniariæ a propoſito commendabilium ſuarum exercitationum ſtudio retardentur, libenti animo occurrimus; eumdem Emanuelem Magnum Magiſtrum, ejuſdemque militiæ Milites, ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, præſentibus Noſtris Apoſtolicis Literis, ac omnibus, & ſingulis facultatibus, & indultis, & gratiis in eis contentis, ad ſexennium, a die primæ præſentium publicationis, ut infra, faciendæ inchoandum, & non amplius, nec ulterius valituris.

I. Indulgentiam Plenariam in forma Jubilæi &c. euntibus infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Claſſe, aut Copiis Militiæ Hieroſol.

§. 4. I. Magno Magiſtro dictæ Militiæ, expeditionibus contra Turcas, & Infideles aſſidua cura & diligentia incumbenti, necnon omnibus, & ſingulis utriuſque ſexus Chriſtifidelibus in una, & altera Inſulis, illarumque adjacentiis, dominio dictæ Militiæ, ut præfertur, ſubjectis, commorantibus, & ad illas declinantibus, qui intra annum, a die publicationis earumdem præſentium in locis dictarum duarum Inſularum, ubi libuerit, faciendæ inchoandum, fidei zelo moti, ad Claſſes, aut ad quælibet Navigia, a Militia prædicta contra Turcas, & Infideles hujuſmodi quomodolibet inſtructa, ſeu alias ad Copias per Militiam prædictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus ſervitii, ſive Terra, ſive Mari gratis facturi acceſſerint, & in uno, ſeu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eumdem annum permanſerint, vel etiamſi morte præventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, ſeu aliam ſupervenientem neceſſitatem, inde receſſerint; vel qui propriis expenſis, pro modo facultatum, unam, ſeu plures perſonas per dictum integrum annum, ut præfertur, pugnaturas, aut ſervitium prædictum præſtituras miſerit; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, ſi tamen infra dictum annum aliquam Eleemoſinam in cauſam prædictam tantum, & non in alios etiam pios uſus convertendam, juxta facultatem, & qualitatem perſonarum, ad arbitrium infraſcripti Prioris, ſeu Presbyteri a dicto Magno Magiſtro, ut infra, nominandi, ſeu deſignandi, ſponte contulerint; Capitulis quoque Eccleſiarum, Monaſteriorum, & Locorum etiam Regularium, & cujuſvis Ordinis Mendicantium, tam Maſculorum, quam Feminarum, ſi pro decem perſonis eorumdem Capitulorum, & Locorum, præcedente Capitulari, ſeu Conventuali deliberatione, unam perſonam pro effectu præmiſſo etiam miſerint, aut pro eadem perſona ſtipendium pro dicto integro anno contribuerint; illis pariter qui, ut præfertur, miſſis fuerint, ſi Pauperes extiterint: Prætereaque etiam *Clericis*, ſeu *Presbyteris* ſæcularibus, qui a ſuis Ordinariis; & Regularibus, qui a ſuis Superioribus reſpective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus, ſub vexillo dictæ Militiæ adſcriptis, aliiſque perſonis inibi inſervientibus prædicaverint, illorumque ſacramentales Confeſſiones audierint, ſeu Miſſæ Sacrificium celebraverint, aut alia Eccleſiaſtica, & pia Miniſteria exercuerint, (quibus, ſæcularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus, beneficiorum hujuſmodi, exceptis illis dumtaxat, quæ Curam animarum annexam habeant, ſervitium per idoneos Vicarios interim præſtari concedimus), reſpective vere pœnitentibus, & confeſſis, aut ſi non valeant confiteri, id corde deſiderantibus, Plenariam omnium, & ſingulorum ſuorum peccatorum Indulgentiam, & Remiſſionem, quæ proficientibus ad recuperationem Terræ Sanctæ, quæque in anno Jubilei concedi conſuevit, quam etiam ſimili modo lucrari valeant prædicti Fideles omnes, & ſinguli, qui forſitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apoſtolica auctoritate, earumdem tenore præſentium, concedimus, & elargimur.

ANNO 1743.

Item mittentibus propriis expenſis unam, aut plures perſonas. Aut Eleemoſinam in hunc finem conferentibus.

Capitulis quoque Eccleſiarum, & Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut ſupra.

Ipſiſque ad expedit. miſſis; necnon Divina peragentibus in Caſtris &c.

II. Prædictis omnibus concedit, ut Miſſas Interdicti tempore, celebrari facere poſſint.

§. 5. II. Omnibus quoque, & ſingulis Chriſtifidelibus prædictis, ut ipſi dicto anno durante, poſſint in Eccleſiis, in quibus alias Divina officia interdicto durante quomodolibet celebrare permiſſum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum deputato, ab Ordinario viſitando, & deſignando, etiam tempore Interdicti, cui ipſi cauſam non dederint, vel per eos non ſteterit, quominus amoveantur, & illi, qui facultatem ad id ab infraſcripto Priore, ſeu Presbytero deputando alias habuerint, etiam per horam antequam illuceſcat dies, & per horam poſt meridiem, in ſua, ac Familiarum, & Domeſticorum, ac Conſanguineorum ſuorum præſentia, Miſſas, & alia Divina Officia, per ſe ipſos, ſi Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, & tempore Interdicti illis intereſſe, clauſis januis, & non pulſatis Campanis, & Excommunicatis, ac ſpecialiter Interdictis excluſis; Ita tamen, ut, ſi privato Oratorio ad præmiſſa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Chriſtianorum contra infideles, eorumque contra eoſdem victoria fundere teneantur; necnon durante hujuſmodi interdicto, Euchariſtiam, & alia Sacramenta in dictis Eccleſiis, vel Oratorio, præterquam in die Paſchatis, recipere, ipſorumque Chriſtifidelium, tempore interdicti hujuſmodi decedentium, Corpora, (niſi forte vinculo excommunicationis innodati deceſſerint) cum moderata funerali pompa ſepeliri valeant.

Et durante Interdicto, Sacramenta ſumere, & Eccleſiaſtica ſepultura gaudere.

III. Lacticiniis veſci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in caſu neceſſ. Servata tamen lege Jejunii.

§. 6. III. Et inſuper ut tam quadrageſimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus eſus carnium, ovorum, caſei, butyri, & aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eiſdem ovis, caſeo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, ſi neceſſitas, vel infirma Corporis valetudo, ac alia quæcumque indigentia exegerit, carnibus, de utriuſque Medici conſilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadæ, die Cinerum, ſeu Feria quarta in capite Jejunii, Vigiliis Natalis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Pentecoſtes, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, Aſſumptionis Beatæ Mariæ Virginis, Nativitatis Sancti Joannis Baptiſtæ, & quatuor temporum, uti, & veſci; ſervata tamen lege Jejunii per unicam comeſtionem, aliiſque contentis in Noſtris Literis noviſſime emanatis, ſub Datum Romæ die trigeſima Menſis

ANNO 1743.

ſis Maji Anni MDCCXLI. quibus nullatenus per has præſentes intendimus derogare, reſpective, libere, & licite omnes Chriſtifideles ſupradicti, præter perſonas tamen Regulares non Militares, poſſint, & valeant, eadem Apoſtolica auctoritate concedimus, & indulgemus.

IV. Indulgentia Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 7. IV. Item eiſdem Chriſtifidelibus dicto anno durante, in ſingulis diebus Stationum Almæ Urbis noſtræ quinque Eccleſias, ſeu Altaria, aut in illorum defectum, quinquies unum & idem Altare, Monialibus vero cujuſvis Ordinis, & Inſtituti Regularis exiſtentibus, ac Mulieribus, & Puellis in quibuſvis Monaſteriis, ſeu Conſervatoriis degentibus, ſi forte Eccleſias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus deſignandas reſpective devote viſitantibus, & in eis pias ad Deum preces pro ſupradicta unione, & victoria effundentibus, omnes, & ſingulas Indulgentias, & peccatorum remiſſiones, ac pœnitentiarum relaxationes, alias Eccleſiis tam intra, quam extra mœnia prædictæ Urbis, ad quas dictæ Stationes fixæ exiſtunt, conceſſas, eadem Apoſtolica auctoritate miſericorditer in Domino concedimus. Quas tam pro ſe, quam pro Defunctis, pro quibus viſitaverint, conſequi valeant.

V. Et Confeſſarium ſibi eligere ſemel in vita, & in artic. mortis, cum facultate abſolvendi a reſerv.

§. 8. V. Et inſuper eiſdem Chriſtifidelibus, quod ipſi bis, hoc eſt ſemel in eorum vita, & ſemel in articulo mortis, poſſint ſibi eligere Confeſſarium ex approbatis ab Ordinario Loci, qui eos a quibuſcumque peccatis, & Cenſuris, etiam Sedi Apoſtolicæ reſervatis, abſolvere libere, & licite valeat; quod tamen Indultum eligendi Confeſſarium, & abſolvendi a reſervatis, non habere locum cum Regularibus utriuſque ſexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatiſque, & Inſtituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiæ hujuſmodi, perpetuo declaramus, inhærentes aliis hujus Sanctæ Sedis, & plurium Prædeceſſorum Noſtrorum, præſertim Clementis VIII. & Urbani VIII. circa Bullæ Gruciatæ, ac ſimilia Indulta, perpetuis futuris declarationibus.

Et commutandi Vota ſimplicia.

Quodque ipſis per eundem Confeſſarium vota quælibet ſimplicia per eos emiſſa, exceptis Religionis, Caſtitatis, Ultramarina, & Viſitationis Liminum Apoſtolorum, in alia Pia Opera rite commutari poſſint, ac valeant, concedimus, & elargimur.

VI. Ut accipientes ſummarium harum gratiarum præmiſſas Indulgentias & conceſſiones bis quolibet Anno lucretur.

§. 9. VI. Præterea, ut iidem Criſtifideles, non tantum ſemel, ſed bis ſingulo quoque anno, quo harum gratiarum, ſeu facultatum ſummarium ſumpſerint, tam pro ſe, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio detentis, Indulgentias, Conceſſiones, Gratias, & Indulta prædicta conſequi, eiſque infra eumdem annum bis, ut præfertur, uti, & potiri, ad dictorum bonorum ſpiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

VIII. Facultates quoad abſolutionem ab Irregularitate.

§. 10. VII. Ulterius eidem Priori, ſeu prædicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipſe ſuper irregularitate cum his, qui Eccleſiaſticis Cenſuris ligati, Miſſas, & alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut alias ſe Divinis immiſcuerint, & ſuper alia qualibet Irregularitate ex delicto proveniente; dummodo tamen irregularitas hujuſmodi ex quovis homicidio, ſive opere, ſive conſilio, & prava inſinuatione perpetrato, aut ſimonia, vel apoſtaſia a Fide, aut hæreſi, vel a mala Ordinum ſuſceptione, ſeu ex alio delicto ſcandalum in populo generante, non provenerint; & dummodo quis in irregularitate hujuſmodi per ſex Menſes non inſorduerit, cum retentione Beneficiorum forſitan ſub ejuſmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, & Collegiatis, neque Canonicatuum in eiſdem Cathedralibus Eccleſiis exiſtentium, & fructuum ex eiſdem Beneficiis non exceptis perceptorum compoſitione, in ſubſidium prædictarum expeditionum impendenda, & infamiæ, ac inhabilitatis exinde provenienti abolitione, & executione Ordinum, non male ſuſceptorum, diſpenſare.

VIII. Nobiles & qualificatæ perſonæ Miſſam ante lucem, & poſt meridiem celebrari facere poſſint.

§. 11. VIII. Item quod cum perſonis nobilibus, & quæ, juxta ipſius Prioris, ſeu Presbyteri, ut infra, deputandi prædicti, arbitrium, qualificatæ fuerint, ut Miſſas per horam ante lucem, ac per horam poſt Meridiem audire, & celebrari facere valeant, indulgere.

X. Facultas componendi cum Beneficiatis ſuper fructibus reſtituendis. Compoſitiones quomodo erogandæ.

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, ſeu Presbyteros, qui ad reſtitutionem fructuum Beneficiorum ſimplicium tantum, non tamen perſonalem reſidentiam requirentium, neque Curam Animarum adnexam habentium, ex omiſſione recitationis Horarum Canonicarum, tenebantur, ad congruam compoſitionem ſuper eiſdem fructibus dictæ reſtitutioni ſubjectis, erogandam pro medietate Eccleſiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas prædictas recitare debent, & pro altera medietate in cauſam expeditionum hujuſmodi, admittere.

PONT. A. III.

X. De injuſte acquiſitis, ſeu ablatis.

§. 13. X. Et inſuper quod ſuper injuſte ablatis, ſeu acquiſitis, quando domini, quibus reſtitutio facienda eſſet, poſt debitam diligentiam pro iiſdem inveniendis adhibitam, reperiri non poſſunt, & præſtito per debitores juramento de hujuſmodi diligentia per eos facta, competenter componere, itaut Debitores pro foro Conſcientiæ liberari poſſint, dummodo tamen iidem Debitores in confidentiam, & ſub ſpe hujus compoſitionis illa non abſtulerint, ſeu acquiſierint, & ita ut hujuſmodi compoſitio erogari in ſubventionem prædictarum expeditionum debeat, libere, & licite poſſit, & valeat, auctoritate Apoſtolica facultatem tribuimus, & impartimur.

Commiſſarius pro executione a M. Magiſtro deputandus, & a S. Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut præſentes Literæ ſuum plenum ſortiantur effectum, & Facultates, Conceſſiones, Indulta, Elargitiones, & Indulgentiæ, aliaque præmiſſa, debitæ executioni demandentur, ac ex eis prædicta Militia conveniens, & in cauſam expeditionum hujuſmodi omnino, ut præfertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, & tempore dicti ſexennii exiſtens prædictæ Militiæ Magnus Magiſter, (cui Nos neceſſarias, & opportunas ad infraſcriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earumdem tenore præſentium tribuimus,) Priorem Conventus Hoſpitalis Sancti Joannis Hieroſolymitani Militiæ exiſtentis, ſeu, quatenus ipſe Magnus Magiſter ex rationabilibus cauſis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictæ Militiæ nominare curabit; Et, ſi durante prædicto ſexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus cauſis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, ſeu Presbyteris Conventualibus prædictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc perſonam per eum prima, aut ſecunda vice, ut præfertur prædictam, & ſucceſſive Literis Apoſtolicis ſub Annulo Piſcatoris in forma Brevis ſuper hujuſmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit, deſuper expediendis, muniendam, in præcipuum Executorem, ſeu Commiſſarium earumdem præſentium;

Ejuſdem Commiſſarii facultates.

Itaut ipſa perſona hujuſmodi dictas preſentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, ſeu in Compendium, convenienti addito procemio, reducere, illaſque, & in eis contenta prædicta, aut compendium hujuſmodi, in quibuslibet dictarum duarum Inſularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, ſeu ſcriptis, aut typis impreſſis exemplis, publicare, & enunciare, ac Eleemoſynas in Cauſam expeditionum hujuſmodi, ut præfertur, contribuendas ad ſui arbitrium, juxta opes, & facultates, ac qualitates perſonarum contribuentium, determinare, & definire: Atque omnia, & ſingula alia, quæ faciliori, & expeditiori earumdem præſentium conferre viſa fuerint, peragere; ac ulterius Depoſitarium, Ratiocinatorem, alioſque ſimiles Officiales, de conſilio tamen, ac conſenſu Magni Magiſtri pro tempore deſignandos, ſetligere quoque poſſit, & valeat, eadem Apoſtolica auctoritate conſtituimus, & deputamus.

Derogatur contrariis.

§. 15. Non obſtantibus Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de non concedendis Indulgentiis ad inſtar, aliiſque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Univerſalibuſque Conciliis editis, vel edendis, ſpecialibus, vel generalibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, & quibuſvis ſuſpenſionibus, ſeu limitationibus ſimilium conceſſionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, necnon dictæ Militiæ, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, etiam immemorabilibus, ſtabilimentis, uſibus, & naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis eidem Militiæ, ejuſque Magno Magiſtro, necnon etiam Conventui, & Fratribus Militibus, ac quibuſvis illorum perſonis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis;

ac

PONT. A. IV.

ac cum quibuſvis etiam derogatorum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis Clauſulis, ac etiam irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie, etiam motu proprio, ac alias in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio facienda, & habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, eorum tenores eiſdem præſentibus etiam pro plene, & ſufficienter expreſſis habentes illis alias in ſuo robore permanſuris, latiſſime, & pleniſſime, ac ſpecialiter, & expreſſe harum ſerie derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Eleemoſynæ in uſum expeditionum tantum erogandæ.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, & quæcumque Eleemoſynæ in cauſam expeditionum hujuſmodi quandocumque, quomodocumque, ac a quibuſvis perſonis contribuendæ, in ſupra expreſſam tantum impendantur, & non in alios etiam pios uſus, ſub pœna caducitatis, & caſſationis omnium, & ſingulorum Privilegiorum, ac Conceſſionum prædictorum, diſtrahantur, & convertantur.

Fides præſtanda tranſumptis.

§. 17. Præterea etiam volumus, quod earumdem præſentium tranſumptis, etiam typis impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo alicujus Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud, adhibeatur, ac ſi illæ exhibitæ forent, vel oſtenſæ.

Sanctio pœnalis.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam noſtræ conceſſionis, elargitionis, indulti, impartitionis, conſtitutionis, deputationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die 17. Dec. 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIII. XVII. Kalendas Januarii, Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

Expedit. per Officium Min. Gratiæ.

LXXXVII.

DECRETA

De Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de juriſdictione Patriarchæ, & Epiſcoporum ejuſdem Nationis; deque Monachorum, & Monialium diſciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, & Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, & omnibus ejuſdem Ritus Catholicis Epiſcopis, eidem Patriarchæ ſubjectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificis cura de ſtatu omnium Eccleſiarum.

DEMANDATAM cælitus humilitati Noſtræ omnium Eccleſiarum curam ſubeuntes, ſub ipſum initium Pontificatus Noſtri, per encyclicas Literas datas die 4. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos per univerſum terrarum Orbem regentes Eccleſiam Dei, inter cæteros animi noſtri ſenſus, quos illis manifeſtos eſſe voluimus, eoſdem etiam omnes hortati ſumus, ut quibuſcumque in rebus, ad Catholicæ Fidei diſciplinæque conſervationem & incrementum pertinentibus, Noſtram atque hujus S. Sedis auctoritatem & opem ſibi, ſuiſque Eccleſiis neceſſariam eſſe contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti ſumus, quæ ab Apoſtolica ſuprema Poteſtate Nobis concredita; & ab ea ſolicitudine, quæ noſtrum Paſtorale decet officium, inferiorum Eccleſiarum Prælatis afferri maxime convenit. Hæc autem a Nobis univerſo Epiſcoporum cœtui publice promiſſa cum ſemper huc uſque omni cura, & vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires ſubminiſtrante,

ANNO 1743.

effectu complere ſtuduerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus noſtris excitati, de ſuis, ſuarumque Eccleſiarum rebus ad Nos adierunt, ea omnia præſtitimus quæ tum ad propriam ipſorum, tum ad animarum ipſis ſubditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus;

Dubia, & poſtulata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.

Minime quidem negligendum eſſe cenſuimus recurſum, quem de rebus non parvi momenti, & alias ad fel. record. Prædeceſſores Noſtros Benedictum XIII. & Clementem XII. & nuper ad Nos ipſos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, & diſciplinæ puritatem, atque animarum ſalutem impulſus, pro quo etiam illuſtres labores exantlaſſe, & magna pericula adiiſſe dignoſcitur, complura dubia in ſuæ, aliarumque Eccleſiarum ſibi ſubjectarum regimine incidentia, & varia poſtulata de rebus, ſua ſententia, ſibi opportunis, ad hujus Apoſtolicæ Sedis judicium, more Majorum detulerat; ut ſuprema Romani Pontificis auctoritate, & omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occaſio, & Eccleſiaſtici regiminis ordo, ac tranquillitas; in iis regionibus, ad Populorum ſalutem providis legibus aſſereretur.

Pontifex ea expendit cum concilio &c. &, ut infra, decernit.

§. 1. Itaque laudabili, juſtoque illius deſiderio obſecundare, ejuſdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri poſſet, ſatisfacere cupientes, totam rerum ſummam longo intervallo jacentem reſumpſimus, eamque per noſmetipſos examinare, atque accurate definire volentes, ſummo ſtudio, ac diligentia prædicta Dubia, & Poſtulata ſingulatim perpendimus; adhibitiſque in concilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Noſtris S. Romanæ Eccleſiæ Gardinalibus, ex eo cœtu delectis, qui Propagandæ Fidei negotiis præſunt, tum etiam aliquibus ex Clero Sæculari, & Regulari gravibus Viris, ac Theologica, & Canonica facultate præſtantibus, quos omnes coram Nobis ſemel, bis, tertio de prædictis rebus ſententias ſuas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque ſancire ſtatuimus, quæ per has Literas Noſtras, Vobis, Venerabiles Fratres per univerſum Antiochiæ Patriarchatum Orthodoxis Græco-Melchitarum Eccleſiarum Epiſcopis, tenenda, atque obſervanda, Apoſtolica auctoritate declaramus: maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternæ Noſtræ erga Vos charitati, ac ſtudioſæ de rebus veſtris ſolicitudini, integra, promptaque, ut par eſt, obedientia, atque obſervantia reſpondeatis.

Quæſitorum partitio.

§. 2. Porro ex dubiis, & poſtulatis a prælaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propoſitis, aliqua pertinent ad conſervationem Rituum, & Morum Eccleſiæ Græcæ, tum univerſorum in genere, tum eorum in ſpecie, qui ad jejuniorum obſervantiam, & Sacroſancti Miſſæ Sacrificii celebrationem attinent; Alia verſantur circa Juriſdictionem ejuſdem Patriarchæ, & Epiſcoporum ei ſubjectorum, quam hinc vero a Miſſionariis Latinis perturbari aſſeritur: Nonnulla denique ſpectant ad Monachorum diſciplinam, eorumque legitimam Superioribus ſubjectionem; tum etiam ad Religioſarum Fœminarum vivendi Regulam, earumque regimen, & tutelam.

Nihil innovari jubet circa Ritus Eccl. Græcæ in genere.

§. 3. De ritibus igitur, & moribus Eccleſiæ Græcæ illud imprimis generatim ſtatuendum decrevimus, nemini licuiſſe, aut licere, quovis titulo, & colore, & quaque auctoritate, aut dignitate, etiamſi Patriarchali, aut Epiſcopali præfulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorumdem obſervationem imminuat.

Innovationes ab Archiep. Tyri indictas reprobat.

Hinc eſt, quod Euthymii olim Archiepiſcopi Tyri, & Sidonis, Viri alioquin Catholici, reique Chriſtianæ propagandæ ſtudioſiſſimi, factum, alias ab hac Sede Apoſtolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconſultoque Romano Pontifice, nonnullarum Eccleſiæ Græcæ conſuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuiſſe, & eſſe decernimus;

Patriarchæ injungit, ut pro receptarum conſuetudinum obſervantia invigilet.

omneſque inpoſterum, & ſingulos Eccleſiæ Græcæ Ritus, & mores a Patribus traditos omnino ſervari mandamus; ſpecialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut eorum conſervationi diligenter invigilet, ac provideat, ne ulla novitas (unde confuſionis, ut plurimum, & ſcandali occaſio) in ipſis introducatur:

Salva ejuſdem, & Epiſcoporum auctoritate quoad indifferentias.

Permittentes ſolummodo eidem Patriarchæ, & Epiſcopis Catholicis in propriis Diœceſibus facultatem corrigendi, atque extirpandi

R abuſus,

abuſus, ſi quos, aut errore vulgi, aut ſchiſmaticorum dolo, ſive ſæculi vitio inter eos irrepſiſſe compererint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, ſi quæ ad promovendam Fidelium religionem apta, & proficua prudenter in Domino judicaverint.

De aliquibus Ritibus in ſpecie.

§. 4. Huic autem ſanctioni generaliter a Nobis prolatæ conſentaneum eſt, ut illæ conſuetudines in ſpecie, quæ aliquam mutationem, aut detrimentum ſubiiſſe feruntur, in priſtinum vigorem reducantur, & reſtituantur.

De diſciplina jejunii perperam inſtituta.

§. 5. Cum itaque prædictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Epiſcoporum conſeſſu de anno 1736. in Monte Libano habito, ſupra enunciati Euthymii Archiepiſcopi exemplum aliqua ex parte ſequendum ſibi eſſe duxerit; ignorantes vero, ut aſſeritur, Apoſtolicæ Sedis Decreta, quæ ad ipſius petitionem anno 1732. prodierant, (& quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda ſuæ Dignitatis confirmatione in genere promiſſam, pro illius perſpecta vitæ, officiique religione, & conſtanti in hac Sanctam Sedem obſervantia, nunquam eum ſcienter prætermiſſurum fuiſſe, in animum inducimus); non ſolum ſibi licere, ſed etiam expedire putaverit, receptam Eccleſiæ Græcæ diſciplinam circa jejunia immutare: Conſiderans nempe inopiam complurium ſuorum ſubditorum Græco-Melchitarum, deſertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadrageſimalium maxima eſt penuria; magnam inſuper ſeveritatem, ac diuturnitatem

Abſtinentiæ a Græcis ſervari ſolitæ.

abſtinentiarum, quæ in Eccleſia Græca obſervantur; ubi nimirum, præter jejunium Quadrageſimæ, quod in tota Eccleſia Paſchalibus Reſurrectionis Domini Feſtis Apoſtolica inſtitutione præmittitur, ſimilis etiam quadraginta dierum abſtinentia Natalitiæ Chriſti ſolemnitati præcedit, tum alia quatuordecim dierum ante Feſtum Aſſumptionis B. Mariæ Virginis obſervatur; & alia demum ante Feſtum Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, totidem dies complectens, quot a Feria ſecunda poſt Octavam Pentecoſtes ad eorumdem Apoſtolorum Feſtum intercurrunt: Perpendens etiam relaxationem diſciplinæ, quæ per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile poſſe ad veterum rigorem revocari: ſuper tribus hujuſmodi abſtinentiis poſtremo loco recenſitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo diſpenſans; eas coar-

Earum reductio a Patriarcha attentata.

ctaverit ſingulas ad unum diem immediate præcendentem enunciatas ſolemnitates Natalis Chriſti, Aſſumptionis B. Mariæ Virginis, & Martyrium SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli.

Factum Patriarchæ annullatur: vetus obſervantia conſtabilitur.

§. 6. Nos hujuſmodi innovationem, & abſtinentiarum relaxationem, & coarctationem, in nimium detrimentum veteris Græcarum Eccleſiarum diſciplinæ vergere judicantes; licet alioquin, deficiente auctoritate Apoſtolicæ Sedis, nullius roboris eſſe dignoſcantur, eam tamen auctoritate Noſtra expreſſe revocamus, & nullum effectum impoſterum habere, neque ullatenus executioni mandari; ſed omnia inpriſtinum reſtitui debere,

Confirmantur aliæ abſtinentiæ Græcorum per annum.

jubemus. Atque inſuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem conſuetudinem a Majoribus derivatam, abſtinendi etiam qualibet Feria quarta, & ſexta per annum ab eſu piſcium, quæ ab aliis quoque finitimis Populis ejuſdem Græci Ritus exacte cuſtoditur, indiſtincte ſervari præcipimus.

Facultas Patriarchæ conceditur diſpenſandi cum ſingulis univerſitatibus in caſibus particularibus.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii anni 1732. de ejuſmodi rebus edita, & a prædicto Patriarcha, ut aſſeritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiſerantes egeſtatem Fidelium Incolarum Libani, & Anti-Libani, & inopiam ciborum Quadrageſimalium, quæ in plerîſque locis illius tractus adeſſe fertur, ob quam ſæpe accidit, ut carnibus, & lacticiniis neceſſario veſci debeant; indulgendo ſtatuimus, ut, illæſa remanente etiam quoad illos generali lege de jejuniis, & abſtinentiis, a qua nemini liceat diſpenſationem in genere concedere, ſi tamen aliquando vera, & gravis neceſſitas urgeat diſpenſandi cum aliquo cætu, ſeu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut in ſingulos tantum annos, quibus eam neceſſitatem perſiſtere cognoverit, & non aliter nec alio modo, hujuſmodi diſpenſationem ſingulis præfatis Communitatibus concedere poſſit: Non omiſſis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, & oblivioni ſenſim irrepenti occurri poſſe, pro ſuo arbitrio, & prudentia exiſtimaverit.

Unica Miſſa ſingulis diebus ſuper quolibet Altari celebranda.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod reſpicit celebrationem Sacroſancti Miſſæ Sacrificii quod unicum in ſingulos dies ſuper quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Eccleſiæ Græcæ Patrum præcepto, & conſuetudine traditum eſt; proptereaque minime indulgendum cenſuimus petitioni per eumdem Patriarcham Nobis porrectæ, qua poſtulaverat, ut ad ſatisfaciendum pietati Sacerdotum, & multiplicibus Fidelium Oblationibus, prædictum Ritum antiquitate commendatum immutari permitteremus, & in Eccleſiis Libani, & Anti-Libani plures Miſſas eodem die ſuper eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret poteſtas, ac præterea in Feriis

In Quadrageſima vero Miſſa dumtaxat Præſanctificatorum.

Quadrageſimæ (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, & Dominicæ, nonniſi Præſanctificatorum Miſſa in Græcis Eccleſiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Eccleſiæ Græcæ Rubricas omnino ſervari, earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus;

Falſa vulgi opinio corrigenda.

eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, & ſupellectilibus, quibus alius Sacerdos eodem die uſus eſt, jejunii obſervantiam infringere.

Plura Altaria in unica Eccleſia erigi permittuntur.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpoſitis, ut alia Altaria in loco Eccleſiæ apto erigi poſſint. Si autem Altarium numerus

Et plures Sacerdotes ſimul Miſſam celebrare.

Celebrantium, & Offerentium multitudini non reſpondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujuſmodi conſuetudo viget, ſuper eodem Altari unacum Epiſcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut ſacris veſtibus more Celebrantium induti, unuſquiſque totam Liturgiam integre recitet, & verba Conſecrationis proferat, perinde ac ſi Sacroſanctum Sacrificium ſingulatim conficerent.

De applicatione Sacrificii.

§. 10. Hujuſmodi autem Sacrificium ſinguli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod ſi ſecundæ, & ulteriores Oblationes pro ejuſdem Sacrificii applicatione ſuperaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, ſemper teneatur monere Fideles poſteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eumdem finem acceptis; & niſi iidem Offerentes unica Miſſæ celebratione ſe voti compotes fore declarant, ſciat ſe unico Sacrificio plurium voluntati minime ſatisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtule-

Particularum adjectio, cum commem. ante Miſſam, Sacrificii rationem habere nequit.

runt, nunquam a Sacerdotibus impletum iri declaramus per ſolam adjectionem Particularum, & commemorationem, quæ in Panis præparatione ante Miſſæ Sacrificium fieri ſolet: cum omnino neceſſaria ſit integra concelebratio; niſi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

In Liturgia uniformitas ſervanda.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Græco-Melchitis in Sacris Myſteriis peragendis una, & eadem ceremoniarum ratio, iidemque Ritus ſerventur, & ne aliqua ſenſim in iiſdem obrepat difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Miſſale ac uſum illorum Eccleſiæ, juxta Rubricas remotiſſima antiquitate firmatas; quod, abſoluta editione ſacrorum Librorum Ritus Coptici, qui ſub prælo ſunt, inceſſanter impleri curabimus.

De juriſdictione Melchitarum multis modis a Maronitis turbata.

§. 12. Quod vero attinet ad prædictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchæ Antiocheni, & Epiſcoporum Græco-Melchitarum Juriſdictionem, cujus conſervatio magnopere Nobis cordi eſſe debet; non ſine magno animi Noſtri dolore accepimus, nonnullos Epiſcopos Maronitas, prædictorum jura ſibi aſſerentes, in illorum ſubditos Juriſdictionem ſibi neutiquam competentem ſæpe, ut aſſeritur, exercuiſſe; abſolvendo eos, qui Eccleſiaſticis Cenſuris a propriis Paſtoribus innodati fuerant; diſpenſationes Matrimoniales concedendo in gradibus, & circumſtantiis a Ritibus Græcis minime permiſſis; diſpenſando etiam cum Monachis Græco-Melchitis ſuper Votis Religionis; ſubditos denique Antiocheni Patriarchæ ad

Quibus præcipitur, ut ab hujuſmodi abſtineant.

Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus attrahendo. Quæ omnia, & ſingula a dictis Epiſcopis, ut fertur, peracta, jam per ſe nulla, & Pontificio, Canonicoque jure damnata, ne, in alienæ Juridi-

ctionis

ctionis parturbationem, & ſimultatum, ac diſcordiarum fomentum, iterum renovari contingat, ſuprema, quam Jeſus Chriſtus Princeps Paſtorum Beato Petro Apoſtolo, Nobiſque hujus Succeſſoribus, in Eccleſia Catholica tribuit poteſtate, omnibus, & ſingulis Maronitarum Epiſcopis, ipſique Patriarchæ Nationis Maronitarum, eorumque Succeſſoribus in perpetuum, in virtutem ſanctæ obedientiæ, quatenus Nobis expoſita veritate nitantur, præcipimus, ut ab hujuſmodi impoſterum abſtineant; inhibentes præterea, ne quocumque prætextu, aut obtentu, rebus ſpiritualibus Nationis

Neque Græcos Melchitas ad Rit. Maronitar. attrahant.

Græco-Melchitarum, in iis, quæ ſpectant ad Juriſdictionem, & auctoritatem illius Patriarchæ Epiſcoporum, & Parochorum, ſe ingerere audeant, aut eorum ſubditis tranſitum a Græco ad Maroniticum Ritum ſuadere, vel eos, qui ſponte tranſire vellent, niſi forte peculiaris Romani Pontificis licentia intervenirent, acceptare præſumant.

Item Miſſionariis Latinis ne prædictorum juriſdictionem perturbent.

§. 13. Et quoniam intelleximus ſæpedictum Patriarcham Antiochenum, eique ſubjectos Epiſcopos, vereri, ne Miſſionarii Latini, quos in eorumdem adjutorium & levamen, Apoſtolica Sedes in eas regiones mittere, nec ſine gravi incommodo, magniſque ſumptibus illic ſuſtentare conſuevit, utendo facultatibus ſibi conceſſis, eorum Juriſdictionis præjudicium inferant, & numerum ſubditorum imminuant, volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati conſulere, ac libero propriæ auctoritatis exercitio proſpicere, ſtatuimus primo, & declaramus, licere tantummodo Fratri-

Soli Minoritæ curam animarum exerceant in abſentia Parochi Græci.

bus Ordinis Minorum Sancti Franciſci Cuſtodiæ Terræ Sanctæ, Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eiſque Sacramenta adminiſtrare, in iis locorum & temporum circumſtantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum; aut alium Antiſtitem Græci Ritus: Quo caſu prædicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, & a juriſdictione Antiocheni Patriarchæ nullatenus ipſi dependeant; ſed huic dumtaxat petenti teneantur ſingulis annis notulam tradere Animarum Græci Ritus in ea Civitate, ſeu loco exiſtentium, utpote quæ in reliquis eidem Patriarchæ omnino ſubeſſe intelligantur. Curet autem Patriarcha pro ſui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia ſuppetat, a quo præfati Græci-Melchitæ Sacramenta Græco Ritu recipere queant.

Guardianus Terræ Sanctæ Confirmationem Græcis miniſtret dumtaxat in abſentia Epiſcopi Græci.

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terræ Sanctæ; in Civitate Hieroſolymitana, & in iis locis, ubi Epiſcopus Græcus Catholicus jure ſuo, & in propria Diœceſi non reſideat, conferri poſſe *ſub conditione*, Græcis a ſimplici Sacerdote confirmatis, ac ſponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero ſit Epiſcopus Catholicus reſidens, hujuſmodi Sacramentum non conferat, niſi de ejuſdem Epiſcopi conſenſu; eo autem diſſentiente, abſtineat.

Græci ad Latinum Ritum non attrahendi.

§. 15. Præterea omnibus, & ſingulis Melchitis Catholicis Græcum Ritum ſervantibus, ad Latinum Ritum tranſire deinceps expreſſe vetamus. Miſſionariis vero omnibus diſtricte mandamus, ſub pœnis etiam infra exprimendis, aliiſque arbitrio Noſtro decernendis; ne cuiquam ex illis hujuſmodi tranſitum a Græco ad Latinum Ritum ſuadere præſumant, aut etiam cupientibus, inconſulta Apoſtolica Sede, permittant.

Latinizantes ſemel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Græcis Parentibus progeniti, deficientibus Græcis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritum hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damaſci inveniri perhibetur, neque ſatis hucuſque definitum fuit, cui potiſſimum Ritui addicti eſſe deberent; ſtatuimus, & declaramus, ut coram Perſona a Nobis deputanda ſemel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque impoſterum, omni variandi facultate adempta, perſeverare teneantur.

Eorum Filii Parentum Ritum ſequantur.

§. 17. Filii vero, qui ab hujuſmodi Parentibus poſt emiſſam ab illis prædictam declarationem naſcentur; necnon ii, qui jam nati ſunt, ſed nondum ad uſum rationis pervenerunt; ſequantur conditionem Paren-

Græci Latino Ritu impoſterum baptizati, Græcum Ritum ſervare teneantur.

tum, ſi Conjuges unum eumdemque Ritum elegerint; ſin minus, Patris Ritum ſequantur.

§. 18. Cæterum ſi quos impoſterum Græcos, neceſſitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Græci, Baptiſmum, aut alia Sacramenta a Latino

Presbytero recipere eveniat; illi non ideo cenſendi erunt Latinum Ritum ſuſcepiſſe; ſed, omni dubitatione ſublata, Ritum Græcum, in quo orti ſunt, obſervare teneantur. Et eum quidem, durante prædicta neceſſitate, in omnibus rebus, quibus poſſunt, & præcipue in jejuniorum obſervatione, retineant; in reliquis vero integre reſumant, & proſequantur, ſtatim ac Epiſcopus, aut Parochus Græcus ſupervenerit.

Diſſenſiones ſuper præmiſſis inter Miſſionarios extinguendæ.

§. 19. Ad præcidendas denique controverſias omnes, quæ ſuper hujuſmodi quæſtionibus oriri ſolent, etiam inter ipſos Miſſionarios, propter diverſas eorum ſententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expreſſe præcipimus Miſſionariis cujuſcumque Ordinis, & Inſtituti, etiam Societatis Jeſu, ut ſoliciti ſint ſuper his omnibus ſervare unitatem ſpiritus, & doctrinæ: quod quidem, noſtris hiſce decretis, aliiſque de Ritibus Græcorum in partibus Orientalibus obſervandis alias a Sede Apoſtolica editis, fideliter obtemperantes, facile

Eiſdem commendatur conſervatio Rituum Eccleſiæ Græcæ.

conſequentur. Curent præterea, ut omnia laudabilia Eccleſiæ Græcæ inſtituta ab antiqua Patrum traditione derivata, & Apoſtolica comprobatione firmata, in ſuo vigore permaneant, atque a Fidelibus iſtius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iiſdem ſuggerere, aut ſuadere audeant, quod illorum contemptum, atque imminutionem inducere poſſit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam ſuper iiſdem aliquam diſpenſationem

Eæ innovationes, ac diſpenſationes ſuper illis inhibentur, ſub pœnis &c.

concedere, vel admittere præſumant. Alioquin, præter diſtrictam, quam Deo, Nobis, ſuiſque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti obſervantia peculiariter oneramus) rationem reddent, ſciant ſe harum Literarum vigore privationem vocis activæ, & paſſivæ, & inhabilitationem ad quemcumque gradum, & officium in ſuis reſpective Ordinibus, Inſtitutis, & Congregationibus, ipſo facto incurſuros.

Monachi ſubjiciuntur Regulæ S. Baſilii, & juriſdictioni Ordinariorum.

§. 20. Demum, quod attinet ad Regularem Monachorum diſciplinam, decernimus, ut Monachi utriuſque Congregationis ſub invocatione reſpective Sanctiſſimi Salvatoris, & Sancti Joannis, obſervent regulam genuinam Sancti Baſilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpoſitis: Abſtineantque ab eſu carnium in ſenſu prædictæ Regulæ. Utriuſque autem ſupradictæ Congregationis, ſive alterius cujuſcumque Inſtituti Monacos immediate ſubeſſe jubemus Epiſcopis Ordinariis Catholicis, & mediate Patriarchæ pariter Catholico. At in Diæceſibus, in quibus non eſt Catholicus Antiſtes, Patriarchæ Catholico immediate ſubjaceant.

Præſertim quoad Librorum editiones.

§. 21. Nullius vero generis Libros, aut folia, ſine prævia approbatione, & licentia Epiſcopi Diœceſani, & Patriarchæ prædictorum edere poſſint; atque inſuper nullum de rebus ſacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconſulta Sede Apoſtolica. Quod ſi novas Librorum ſacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchæ, & Epiſcoporum Catholicorum, inſpicere, ne ulla in re diſcordent ab Editionibus approbatis.

Monaſterium Monialium in Keſruano exiſtens, ſolis Puellis Græco-Melchitis pateat.

22. Monaſterium porro Monialium in Keſruano erectum a Græco-Melchitis, pro Puellis ſuæ Nationis, & Ritus, ante omnia declaramus eidem Græco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquiſitum eſſe; itaut Puellæ alterius cujuſcumque Ritus, & Nationis nullatenus quacumque de cauſa in eodem deinceps admitti poſſint; ſublata cuicumque, etiam Patriarchæ, atque Epiſcopis, ſuper hoc diſpenſandi facultate.

Ejus gubernium ad monacos S. Joannis pertinent, ſub juriſdictione Ordinarii, tamquam Sedis Apoſtolicæ Delegati &c.

§. 23. Inſuper prædictum Monaſterium, & Moniales ſub protectione Sanctæ Sedis Apoſtolicæ, & Congregationis de Propaganda Fide recipimus; illius vero, ſeu illarum regimen, tum ſpirituale, tum temporale, ad Monacos Congregationis Sancti Joannis de Soairo ſpectare decernimus, cum immediata ſubjectione Epiſcopo Ordinario, & mediata Patriarchæ Græco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam ſuper eo, & illis auctoritatem acquirere debeat, quotieſcumque futuris temporibus non adeſſet Epiſcopus Orthodoxus illius Sedis: Quatenus vero (quod Deus avertat) neuter eſſet Catholicus, per id tantum temporis, & donec alteruter Catholi-

cus

Anno 1743.

cus ſupervenerit, prædictum Monaſterium immediate ſubjaceat Abbati Generali prætatæ Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apoſtolicæ.

De ejuſdem Confeſſariis Ordinariis, & Extraordinariis.

§. 24. Confeſſarius Ordinarius Monialium prædicti Monaſterii ſit Monachus profeſſus dictæ Congregationis Sancti Joannis, quem ſcientiæ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab ipſius Abbate Generali delectum, & præſentatum, Epiſcopus Diœceſanus probaverit: Idemque ſtatuimus de Confeſſario Extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, & quandocumque neceſſitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confeſſiones valeat deputare. Facta inſuper prædicto Epiſcopo poteſtate, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Inſtituti, & Ritus Latini, vel etiam ſæcularem ejuſdem Ritus, in Confeſſarium Extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

Regula ſimiliter S. Baſilii a Monialibus ſervanda.

§. 25. Non aliam vero Regulam a prædictis Monialibus ſervandam ſtatuimus, quam genuinam illam Sancti Baſilii, quam Monachis tradendam, ſupra ſignificavimus. Cui qui quidem Regulæ, ſi tam ſupradicti Monachi, quam mox enunciatæ Moniales, aliquas peculiares Conſtitutiones addere velint, quæ nec ejuſdem Regulæ obſervantiæ, neque Græcis Ritibus adverſentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoſcendas, & ſi opus fuerit corrigendas, Nobiſque auctoritate Apoſtolica confirmandas exhibere teneantur.

Cum facultate condendi Conſtitutiones a S. Sede approbandas.

Cura Pontificis pro conſervanda Eccleſiæ Græcæ diſciplina, & Epiſcoporum auctoritate.

§. 26. In omnibus hiſce Decretis, Venerabiles Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut ſupra diximus, auditoque conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, aliorumque præſtantium integritate, ac doctrina Virorum, ſtatuenda, edenda, ac Vobis denuncianda eſſe judicavimus, minime dubitamus, quin agnoſcatis, nihil aliud Nobis propoſitum fuiſſe, quam ut & Venerabiles Eccleſiæ Græcæ Ritus, ac mores in ſuo vigore perſiſtant, & debita Vobis a populis obedientia, veſtraque ſimul in eos auctoritas, & Juriſdictio, farta tecta ſervetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii æquabilitate proficiſcitur; per quam & varias Eccleſiarum Inſtitutiones & conſuetudines juſta æſtimatione penſantes, unum illud ad animarum ſalutem omnino neceſſarium in votis habemus; ut ſcilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico cenſentur nomine, unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et ſupremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua ſuper alias Divina inſtitutione præeminet, ad promovendam omnium Eccleſiarum utilitatem ſolummodo interponentes; de cætero Fraternitatibus Veſtris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, & liberum Juriſdictionis veſtræ exercitium, ad regendas Oves veſtræ fidei commiſſas, eaſque per ſemitas mandatorum Dei ad ſalutis æternæ metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas.

Præceptum de obſervandis præmiſſis Decretis.

Hinc eſt, quod & hujuſmodi Decreta libenter a Vobis, & cum debita devotione, atque obſervantia, ſuſcipienda & amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Noſtra Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea omnia & ſingula ſervetis, & ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactiſſime obſervari curetis. Et Apoſtolicam Benedictionem Fraternitatibus Veſtris ex animo impertimur.

Dat. die 24. Dec. 1743.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

LXXXVIII.

CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, extenditur ad loca Dominii Reipublicæ Lucanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem perſonalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Clemens XII. confirmatis Prædeceſſorum ſanctionibus contra Homicidas, ſtatuit, ut infra.

ALIAS fel. rec. Clemens PP. XII. Prædeceſſor Noſter per ſuas ſub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Pontificatus ſui Anno Quinto, ad compeſcenda, & coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda & eliminanda Homicidia, quæ a viris ſanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magiſque increbeſcente, ſæpiſſime patrari, non ſine graviſſimo paterni animi ſui dolore ac mærore, inaudiverat; Conſtitutionem, quæ incipit: *In Supremo Juſtitiæ Solio*, promulgavit, in qua, poſtquam omnes, & ſingulas Conſtitutiones a fel. itidem rec. Pio II. Paulo II. Sixto IV. Julio II. Leone X. Julio III. Pio V. Gregorio XIII. Sixto V. Gregorio XIV. Clemente VIII. Innocentio XI. Innocentio XII. ac Benedicto XIII. & quibuſvis aliis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus pariter Noſtris, tunc ſuis, adverſus Homicidas ſaluberrime editas, approbavit, confirmavit, & innovavit, illaſque adverſus quemcumque non uſum, ſeu contrarium uſum, qui quovis modo, prætendi, vel allegari potuiſſet, reſtituit, & plenarie reintegravit, quas deinceps omnino, & inviolabiliter obſervari præcepit, & mandavit; inter cætera in eadem Conſtitutione contenta, hæc præſcripta erant, tenoris, qui ſequitur.

Pont. A. III.

Privilegiatis non ſuffragari Privilegium Fori in cauſis homicidii.

§. 1. Et quoniam experimento compertum eſt, adminiſtrationem, ac rurſum rectæ, & expeditæ juſtitiæ, qua Reipublicæ ſalus præcipue innititur, ſummopere obturbari, vel ab exceſſivo numero privilegiatorum, vulgariter Patentati *nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum conceſſorum; proinde, ſalvis, firmiſque remanentibus decretis, & reſolutionibus, quæ temporibus fel. pariter rec. Urbani PP. VIII. & dictorum Innocentii XI. & Innocentii XII. Prædeceſſorum, aut alias quandocumque ea ſuper re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujuſmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Eccleſiaſtico prædictis (Officialibus, aliiſque privilegiatis a Congregatione pro tempore exiſtentium ejuſdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquiſitorum, ac Miniſtris neceſſariis actu inſervientibus Archiepiſcopis, Epiſcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine Homicidii ſuffragentur; ſed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Charactere inſigniti, Eccleſiaſticæ; & quatenus laici fuerint, ſæculari juriſdictioni ſubjaceant: Reſervantes Nobis facultatem declarandi, quinam, & quotquot eſſe debeant veri Familiares dictorum Archiepiſcoporum, & Ordinariorum, ac Officiales neceſſarii, Curiis Eccleſiaſticis verum, & actuale ſervitium præſtantes.*

Exceptis Official. & Famil. & Privilegiatis a S. Officio, & ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Quorum numerus, & qualitates Summo Pontifici præfiniendæ reſervantur.

§. 2. Inſuper quia ex illis etiam, qui in ſortem Domini vocati ſunt, quique aliis irreprehenſibilis, & ab omni culpa, & macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo prælucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo ſuæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoſte, pluribus etiam Homicidiis manus ſuas cruentare non perhorreſcant; Nos perverſorum quorumcumque malitiæ obviandum eſſe, non indulgendum, probe intelligentes; ad iſtorum quoque frænandam pervicaciam, perpetuo itidem ſtatuimus, quod Clericus primæ Tonſuræ nullum Beneficium Eccleſiaſticum obtinens, tametſi conditiones Clericis hujuſmodi a Concilio Tridentino præſcriptas ſervaverit, ac ſervet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato ac præmeditato per eum patratis, privilegio fori, & Canonis, in odium tanti exceſſus, & ad aliorum terrorem, exuatur, & uti incorrigibilis, omnino ſæculari poteſtati ſubjiciatur, ab ea tamquam laicus legitimis pœnis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus conſtitutus, nec pariter Beneficiatus, nec præſcripta a Concilio Tridentino ſervans, tam Cælebs, quam conjugatus, in cauſis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Epiſcopo, ſeu Ordinario repeti, minuſque habitum Clericalem, quem indigne abjecit, reaſſumere poſſit poſt totaliter expiatam admiſſi delicti pœnam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requiſita a Concilio Tridentino ſervaverit, ad Epiſcopum, aliumve loci Ordinarium omnino ſpectet, non retardata interim delinquentis aſſecuratione, facienda etiam per Judicem laicum nomine Eccleſiæ, qui illum pariter Eccleſiæ nomine ad illius diſpoſitionem retinere poſſit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diverſa, ac etiam contraria Juris Canonici, & Apoſtolicarum Conſtitutionum diſpoſitione, ſeu interpretatione, necnon conſuetudine haud refragante.

Clericos Tonſuratos non Beneficiatos, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, & Canonis privandos.

Clericis in Minor. non ſervantes præſcripta Conc. Trid. non gaudent privilegio in cauſ. Homicidii.

Utrum præſcripta Concil. Trid. ſervaverint, ab Ordinario declarandum eſſe, non retardata aſſecuratione.

§. 3. Por-

Pont. A. IV.

Anno 1744.

Eccleſiaſticos, æque ac Laicos, Homicidii præmeditati Reos, non gaudere Immunitate Eccleſiaſtica.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Prædeceſſor, animadvertens Homicidia hujuſmodi ſuo etiam tempore increbreſcere, nec minus, quam alia facinora in celebri Conſtitutione d. Gregorii XIV. etiam Prædeceſſoris, quæ incipit Cum alias, *recenſita, publicæ quieti officere; pro commiſſi ſibi Apoſtolici Officii debito, per prædictam ſuam Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXV. ſexto Idus Junii, cui initium eſt:* Ex quo Divina, *evulgatam Conſtitutionem, laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum ſuum interficientes, ab Eccleſiaſticæ Immunitatis beneficio excluſerit & repulerit, ac pro excluſis atque repulſis haberi voluerit: Nos, ob gliſcentem in dies quorumdem Eccleſiaſticorum nequitiam, qui nulla proprii ſtatus habita ratione, non raro in adeo nefarium, deteſtandumque crimen prolabuntur, ipſorum Gregorii, & Benedicti Prædeceſſorum Conſtitutionibus, quas ſupra confirmavimus, atque innovavimus, inhærentes, & quatenus opus ſit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Eccleſiaſtica nequaquam juvari, iterum decernentes; eamdem Benedicti Prædeceſſoris Conſtitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum ſuum, ſicut præmittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Eccleſiaſticæ excludentem, ad ipſos Eccleſiaſticos cujuſcumque gradus, & Ordinis exiſtant, in Urbe, ac univerſa ditione Nobis, & Sedi Apoſtolicæ mediate, vel immediate ſubjecta, Homicidium animo ſimiliter præmeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, & ampliamus, dummodo tamen cauſa admiſſi per eos Homicidii ab illorum Judice Eccleſiaſtico competente cognoſcatur, & ab eo, ſi rei reperti fuerint, citra pœnam ſanguinis, ad præſcriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadverſione.*

Ab Eccleſiaſtico tamen Judice judicandos, & puniendos eſſe. Homicidium mandantes, &c. etiam minores annis 25., & Eccleſiaſticos, non gaudere Immunit.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejuſdem Benedicti Prædeceſſoris mentem, quoad perſonas in dicta ejus Conſtitutione comprehenſas, interpretari, & explicare voluerunt, ſententias, & opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores vigintiquinque, majoris vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, conſilium, inſtigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occiſori præbuerint, ex quorum ſingulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædeceſſoris Conſtitutione comprehenſos eſſe, ac deinceps cenſeri debere, eamque, quatenus opus ſit, ad ipſos pariter extendimus; ita ſcilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiæ Seculari, quoad laicos, ad ejuſdem Curiæ Secularis requiſitionem, fiat a Curia Eccleſiaſtica & Clerici ab ipſa Curia Eccleſiaſtica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, & ſingulos prædictos tam Laicos, quam Eccleſiaſticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex cauſa, & occaſione Homicidii etiam in rixa commiſſi cum armis, ſeu inſtrumentis ſuapte natura aptis ad occidendum, inquiſiti, & proceſſati, vel in contumaciam banniti, & condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit caſuale, vel ad propriam defenſionem, Immunitatis prædictæ beneficio minime gaudere.

Item inquiſitos & damnatos de homicidio in contumaciam.

Ordo ſervandus in extrahendis Reis a loco immuni.

§. 5. Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquiſitorum, ſeu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Eccleſiis, aliiſque locis immunibus, atque traditio ſuo cuique Judici competenti, legitimis modo, & forma a Curia Eccleſiaſtica fiant, volumus, & ordinamus, ut quotieſcumque Judici Eccleſiaſtico competenti innotuerit aliquem Laicum, ſeu Eccleſiaſticum ex cauſa homicidii excepti inquiſitum, atque proceſſatum, ad Eccleſiam, ſeu locum immunem confugiſſe, ibique moram trahere, ac ea ſuper delicti qualitate, ac perſonæ reitate ſubminiſtrata, vel acquiſita ſuppetant indicia, quæ ad capturam decernendam ſufficere videantur, tunc idem Judex Eccleſiaſticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, ſi delinquens ſit Clericus, ſin vero Laicus, poſtquam a Curia Sæculari requiſitus fuerit, ad ipſius delinquentis extractionem ab Eccleſia, ſeu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus ſit, auxilio brachii Sæcularis, & cum interventu perſonæ Eccleſiaſticæ ab Epiſcopo deputandæ, devenire teneantur, extractumque ad ſuos, ſi tuti, & ſecuri, fuerint, ſin minus ad Curiæ Secularis Carceres aſportari, ibique ſub tuta cuſtodia detineri curet, & faciat; Ubi vero ex proceſſu informativo deſuper conficiendo, quoad inquiſitum nondum condemnatum, dictus Judex Eccleſiaſticus, ex acquiſitis, ſeu ſubminiſtratis indiciis ad torturam tantum ſufficientibus, ab extracto homicidium a præfata Benedicti Prædeceſſoris, & hac Noſtra Conſtitutionibus exceptum patratum fuiſſe cognoverit, ad declarationem, quod ſcilicet de caſu ita excepto conſtet, progrediatur, extractumque, ſi Laicus ſit, Miniſtris, & Officialibus Curiæ Secularis, ſi autem Clericus, ejus competenti Judici Eccleſiaſtico tradere, & conſignare poſſit, ac debeat, exactis tamen, receptiſque in actu traditionis, & conſignationis hujuſmodi, a Judice quidem Sæculari, juramento, & ab Eccleſiaſtico, promiſſione in verbo veritatis, de reſtituendo extractum Eccleſiæ, locove immuni, ſub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore exiſtenti reſervatæ, quatenus extractus in ſuis defenſionibus, quæ ad tramites juris, & Ordinationum Apoſtolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia. Et ſi illa minime eliſerit, ſeu diluerit, & delinquens repertus fuerit, Judici ſuo, ſcilicet Eccleſiaſtico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris eſſe cenſuerit, animadvertere liceat.

Et in iiſdem tradendis Curiæ Eccleſiaſticæ, ſive Laicæ.

Quid in extractione, & traditione, & banniti, & damnati in contumaciam.

§. 6. Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex cauſa Homicidii ſuperius excepti, ſive Laico, ſive Eccleſiaſtico agetur, quilibet Judex Eccleſiaſticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, inſtante Curia Sæculari, & Clerici, ex Officio, extractionem ab Eccleſia, locove immuni, cum interventu quoque perſonæ Eccleſiaſticæ ab Epiſcopo deputandæ, ac traditionem ſuo reſpective Judici, ſicut mox diſpoſitum eſt, faciendam procedat: ſolamque ſententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc ſufficere decernimus, ut dictus Judex Eccleſiaſticus ex illorum inſpectione dumtaxat agnito, num iſtiuſmodi Sententia contumacialis legitime, juſteque prolata ſit ad formam Conſtitutionum Apoſtolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus conſignandus veniat, nec ne? exactis pariter, & receptis, quatenus conſignetur, a Judice Sæculari juramento, ſi delinquens ſit Laicus, ab Eccleſiaſtico vero, ſi fuerit Clericus, promiſſione, ipſum, ut ſupra, reſtituendi Eccleſiæ, locove immuni, ſub antedicta pœna excommunicationis, ſi extractus in ſuis ſimiliter defenſionibus ei ad præſcriptum prædictarum Conſtitutionum Apoſtolicarum competentibus, nullitatem, & injuſtitiam contumacialis Sententiæ prædictæ oſtenderit, & ſceleris indicia diluerit; quod ſi id præſtare nequiverit, & ex eiſdem Sententia, & actis rite, & recte geſtis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, & quando aliquem in pœna irrogata exceſſum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Judice Eccleſiaſtico facta in judicio Eccleſiaſticæ Immunitatis ſuper conſignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejuſque denegatione, nullatenus deſervire, & a nemine allegari poſſit in alio diverſo ac ſeparato judicio, in quo ſcilicet de præfatæ Sententiæ contumacialis executione poſtmodum diſputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Eccleſiaſtici perinde habeatur, ac ſi non emanaſſet, nec ullus exinde ſcrupulus animo Judicis competentis, in cognoſcenda & definienda validitate, ſeu nullitate, juſtitia, ſeu injuſtitia ejuſdem Sententiæ contumacialis, ingeratur:

Decreta Judicis Eccleſiaſtici ſuper competentia Immunitatis non ſuffragari in judicio ſuper executione Sententiæ contumacialis.

Pontifex præinſerta confirmat, & extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, & Reſpublica Lucana Nobis nuper humiliter ſupplicari fecerunt, ut diſpoſitionem prædictæ Conſtitutionis Clementis Prædeceſſoris prædictis ſuperius inſertam, ad Dominium, & ditiones eidem Reipublicæ ſubjectas, in quibus homicidia quoque frequentiſſima ſunt, extendere, & ampliare de benignitate Apoſtolica dignaremus: Nos igitur, ipſos Senatum, & Rempublicam ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes & eorum ſingulares perſonas a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino poſſumus, propulſandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Conſtitutionem pro univerſa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione a laudato Clemente Prædeceſſore factam, quoad præinſerta in his præſentibus literis, reſpective, ad dominium, & dictiones

præ-